

документа саме накладення на нього електронного підпису (Франція, Німеччина) [4].

Відповідно до Закону України «Про електронні довірчі послуги» електронний підпис чи печатка не можуть бути визнані недійсними та позбавлені можливості розглядатися як доказ у судових справах виключно на тій підставі, що вони мають електронний вигляд або не відповідають вимогам до кваліфікованого електронного підпису чи печатки.

Якщо оригінал електронного доказу не поданий, а учасник справи або суд ставить під сумнів відповідність поданої копії (паперової копії) оригіналу, такий доказ не береться судом до уваги.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06 лист. 1991 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text> (дата звернення: 28.04.2023).

2. Найченко А.М. Електронні докази: реалії сьогодення. URL: <https://maup.com.ua/assets/files/expert/1/elektronni-dokazi.pdf>

3. Про електронні довірчі послуги: Закон України від 05 жовт. 2017 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19#Text> (дата звернення: 28.04.2023).

4. Казачук І.В. Використання у доказуванні електронних джерел фактичних даних в адміністративно-деліктному процесі. Європейські перспективи. 2014. № 6. С. 93–97.

УДК 346.9(043.2)

Наконечна Я.О., здобувачка вищої освіти
другого (магістерського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Нецька Л.С., к.ю.н., доцент

МИРОВА УГОДА В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ ТА ПРОБЛЕМА ЇЇ ЗАСТОСУВАННЯ У СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО

Мирова угода – це домовленість сторін про врегулювання спору в позасудовому порядку або під час судового процесу. У господарському процесі мирова угода може бути укладена між сторонами спору за умови дотримання вимог законодавства. Вона є ефективним засобом вирішення справ, оскільки дозволяє сторонам уникнути витрат на судовий процес, зекономити час і зменшити ризики відносно вирішення справи у суді.

Мирова угода укладається сторонами з метою врегулювання спору на підставі взаємних поступок і має стосуватися лише прав та обов'язків сторін, як передбачено у частині першій статті 192 Господарського процесуального кодексу України. Сторони можуть укласти мирову угоду і

повідомити про це суд, зробивши спільну письмову заяву, на будь-якій стадії судового процесу. Проте така угода не може бути укладена за умови порушення прав та інтересів інших осіб або якщо її умови є невиконуваними чи суперечать законодавству. З аналізу вказаних приписів випливає слушне запитання щодо застосування мирової угоди у провадженні в справі про банкрутство.

У справах про банкрутство мирова угода могла б бути укладена між боржником і кредиторами щодо розподілу майна боржника та погашення його заборгованості. Наразі це покищо теоретично, оскільки чинний Кодекс України з процедур банкрутства не передбачає механізму застосування мирової угоди ні як окремої процедури в провадженні у справі про банкрутство, ні як санаційного заходу.

Традиційно проблема застосування мирової угоди у справах про банкрутство полягає у тому, що сторони спору можуть мати різні інтереси щодо розподілу майна боржника/банкрута, що може призвести до тиску на меншість кредиторів або недостатньої оплати працівників. Тому раніше законодавство передбачало, що мирова угода у справі про банкрутство може бути укладена тільки після її схвалення судом та виконання вимог законодавства щодо порядку її укладення та умов.

Загалом мирова угода може бути ефективним засобом у справах про банкрутство, якщо буде дотримано вимоги процесуального законодавства, яке ще потребує відповідної розбудови та вдосконалення. Проте, як свідчить попередня практика, необхідно уникати можливого тиску на меншість кредиторів та недостатньої оплати працівників банкрута.

На нашу думку, у справі про банкрутство мирова угода може бути використана для врегулювання спорів між сторонами та швидшого завершення процесу. Однак, необхідно пам'ятати, що банкрутство - це процес, який має відповідні особливості та вимоги до його проведення, тому вирішення питань мировим шляхом має бути в рамках закону та враховувати інтереси всіх зацікавлених сторін.

Одна з головних проблем застосування мирової угоди в справах про банкрутство полягає у тому, що майно банкрута є об'єктом майнових прав багатьох кредиторів. Тому, укладаючи мирову угоду, необхідно забезпечити дотримання прав кредиторів та встановити механізми забезпечення виконання зобов'язань за мировою угодою.

У справах про банкрутство також необхідно враховувати важливість узгодження мирової угоди зі зборами кредиторів та з державним органом з питань банкрутства, якщо йдеться про банкрутство боржників державного сектора економіки.

На жаль, донедавна застосування мирової угоди у справах про банкрутство державних підприємств призводило до негативних наслідків, оскільки процедура затягувалася на довгі роки, а кредитори зазнавали

збитків у той час, як держава «рятувала» свої підприємства. Можливо, саме тому у чинному КУзПБ не знайшлося місця мировій угоді. Проте її використання у справі про банкрутство все ж може бути ефективним рішенням у процедурі судової санації, тобто серед заходів, спрямованих на реструктуризацію боргів. Однак і в такому випадку вона потребує нормативного регулювання саме на рівні КУзПБ. Загальних норм Господарського процесуального кодексу України для застосування мирової угоди у справі про банкрутство недостатньо.

УДК 346.9(043.2)

Осадченко І.В., здобувачка вищої освіти
другого (магістерського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Нецька Л.С., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕДУРИ БАНКРУТСТВА В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Економіка є основою існування будь-якої держави, а підприємництво в свою чергу виступає рушієм економічного розвитку держави [1, с. 40]. Введення воєнного стану створює складність та несприятливі умови для економіки в цілому та для процедури банкрутства зокрема. Так, повномасштабне вторгнення росії на територію України, проведення воєнних дій та введення в Україні з 24 лютого 2022 року згідно Указу Президента України № 64/22 воєнного стану, актуалізувало питання правового регулювання процедури банкрутства та створило певні прогалини його правового регулювання через неможливість реалізації положень чинного в небезпечних і непередбачуваних умовах [2].

Дослідження проблем правового регулювання процедури банкрутства юридичної та фізичної особи в умовах воєнного стану є важливим з метою забезпечення захисту прав кредиторів та боржників, збереження діючого законодавства, розвитку ефективних механізмів вирішення проблем та покращення умов проведення процедури банкрутства.

Необхідним є вирішення проблем, які виникають під час проведення процедури банкрутства в умовах воєнного стану, а також удосконалення законодавства та розвиток ефективних механізмів її вирішення. Процедура банкрутства юридичних та фізичних осіб є складною та відповідальною справою. Умови воєнного стану можуть ускладнити процес банкрутства та порушити права боржника та кредиторів.

Банкрутство в умовах перших трьох місяців війни не зазнало змін,